

Normalitat i profecia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els qui hem rebut el do de ser cristians hem descobert, per pura gràcia de Déu, aquell misteri, com diu sant Pau, *ocult des de tots els segles i durant totes les generacions, que ara, però, ha estat revelat als sants* (Col 1,26). Aquest misteri, que és Jesús, el Fill de Déu, l'hem de viure en la normalitat i en la profecia per a ser-ne portadors, tant amb la paraula com amb la nostra manera de comportar-nos, que de vegades xoca amb el que és «normal» en les societats on vivim.

No hem de viure mai separats; però hem de ser profecia del misteri de Déu, manifestat en Crist Jesús

La fe cristiana té, des del seu inici, la característica de la universalitat. El mateix manament de Jesús: *Aneu per tot el món* (Mc 16,15), ho fa palès. I l'acció dels apòstols i dels seus col·laboradors enmig de diferents pobles, llengües i cultures ho fa realitat. I aquest fet d'anunci i d'acolliment de la fe era, en realitat, un trencament de la normalitat i una profecia. Eren les ciutats i els imperis els qui escollien els seus déus, i tot autèntic súbdit havia de complir les normes de culte i adoració. El qui es feia cristià reconeixia, però, que era Jesús qui l'havia escollit a ell; i, per això, havia d'acceptar ser-ne testimoni, enmig de contrarietats, burles, menyspreus i fins i tot persecució i mort.

Tot i això, ells no eren un poble segregat en les ciutats o pobles on vivien. En la llengua i la manera de vestir, en els treballs i els negocis, en els jocs i els costums, en la forma de govern i en el compliment de les lleis, es comportaven com tots, excepte en aquelles coses que contradien la fe en Crist, únic Senyor, i la llei de l'amor

universal. Com diu un escrit del segle II: «Als cristians tota terra estranya és pàtria per a ells, i tota pàtria els és terra estranya. Es casen com tothom, com tothom engendren fills, però no abandonen els nascuts. La taula els és comuna, però no el llit... Observen les lleis promulgades, però amb la seva vida van més enllà de les lleis» (*Carta a Diognet*).

Als cristians, ara com sempre, la nostra fe ens demana de viure en la tensió entre normalitat i profecia. No hem de viure mai separats, però hem de ser profecia del misteri de Déu, manifestat en Crist Jesús, amb el que fem i el que deixem de fer. Solament si som coherents amb la nostra fe i vivim com a cristians —de vegades, a contracorrent del que és «normal»— serem portadors d'esperança, i els qui cerquin sentit al misteri que truca a la porta del seu cor podran trobar Crist viu enmig nostre.

